

Ondergeteekenden verwachten inzending van antwoorden aan het adres van den eerst-ondergeteekende vóór 1 October 1921. De antwoorden behooren onder eenig motto getypt te worden ingezonden en vergezeld te zijn van een verzegelden brief, waarin de naam van den schrijver is opgegeven.

Utrecht,
Amsterdam,
Heerde,
Vlissingen,

27 Januari 1921.

Prof. J. M. BAART DE LA FAILLE,
*Nassaustraat 4, Utrecht.
Dr. P. H. VAN EDEN.
Prof. R. DE JOSSELIEN DE JONG.
Prof. J. A. KORTEWEG.
A. STAVERMAN.

Er wordt gevraagd een praktische en billijke regeling te ontwerpen voor de uitkeering aan verzekerde arbeiders, wanneer tijdelijke of blijvende ongeschiktheid tot arbeid is ontstaan of wel de dood is ingetreden als gevolg van gebeurtenissen, waarbij minder de plotselinge werking van uitwendige invloeden op het lichaam of een bepaalde krachtsinspanning dan wel reeds vooraf bestaande ziekelijke afwijkingen of inwendige krachten als oorzakelijke momenten in aanmerking komen.

In het bijzonder worde die regeling toepasselijk gemaakt op gevallen van lumbago, van ingewandsbreuken, van beenbreuken bij beengezwellen en van hartverlamming.

GEVAREN VAN DE INSPUITING VAN PITUITRINE.

I.

Na lezing van het stukje van WESTERBEEK VAN EERTEN, drong zich bij mij opnieuw de gedachte op, evenals dit reeds meermalen gebeurde bij lezing van artikeltjes over „een geval van dit *na* dit of dat,” dat men zich in de geneeskundige wereld al bijna even dikwijls aan lichtvaardige gevolgtrekkingen schuldig maakt, als in de leekenwereld. Het geval, dat de leek, na gebruik van een julapium toevallig hoofdpijn krijgende, deze hoofdpijn toeschrijft aan het julapium, is een doodgewoon verschijnsel, dat iedere arts geregeld overkomt, en waarover hij even geregeld het wijze hoofd schudt, zonder evenwel den patiënt te overtuigen.

Hier verhaalt de schrijver twee gevallen van onaangename gevolgen van pituitrine-inspuiting; het eerste geval, zegt mij, ook na herhaald rustig nadenken der baringsgeschiedenis, niets omtrent den invloed van pituitrine op den ongunstigen afloop, hoogstens dat het middel niet tijdig genoeg is aangewend.

Het tweede geval zegt mij daarom nog minder, omdat mij merkwaardigerwijze, vrijwel precies hetzelfde als WESTERBEEK beschrijft, is overkomen, evenwel met een kraamvrouw, die geen pituitrine noch iets anders had gehad. Ook geen bloeding en eveneens heftige naweën. Ik heb toen voor mijzelf een zwakke poging gedaan dat geval te verklaren door te veronderstellen tractie door de zich buitengewoon sterk verkleinende baarmoeder aan het peritoneum, wellicht na een of andere tijdens de zwangerschap gevormde vergroeiing, ook al omdat hier de pols kleiner wordt en braakneiging komt bij iedere heftige naweë. Waarom WESTERBEEK hier physiologische zoutoplossing gaf, is mij ook niet duidelijk.

Overigens gebruik ik ook veel pituitrine, steeds dit vereerende als een heilzaam middel voor alle partijen, en ik zag nog nimmer het geringste nadeel. Ik ben overigens geen leerling van de Leidsche school.

Woudsend, 30 Januari 1921.

W. H. VAN DER TAK.

II.

Het stukje van WESTERBEEK VAN EERTEN geeft mij aanleiding nog eens uitdrukkelijk erop te wijzen, hoe lichtvaardig vaak een ongunstige afloop van een geval geweten wordt aan een algemeen erkend en beproefd goed middel. Wanneer wij immers zien, dat schrijver in zijn eerste geval den dood van het kind

toeschrijft aan het gebruik van pituitrine, dan meen ik daartegen met klem te moeten opkomen. Niet het pituitine is oorzaak, doch het niet stellen der juiste aanwijzing. Wanneer bij gebroken vliezen en diep ingedaalden schedel de baring 1½ uur lang niet opschiet, en dan tusschen de weeën door de harttonen reeds onregelmatig zijn, dan spuit men geen pituitrine meer in en wacht dan nog eens bijna een half uur af, doch legt den forceps aan en ontwikkelt zoo het kind. Het kind, dat nu asphyctisch geboren was, was met zeer groote waarschijnlijkheid dan nog bijtijds gered.

Ook het tweede geval zegt ons niets; immers ook bij de vorige bevallingen had deze vrouw heftige naweeën en gelijk wij weten worden deze bij elke volgende bevalling meestal sterker. Dat een vrouw, die reeds zeer slap is en daarbij voortdurend over haar maag klaagt, dan een callaps krijgt, hoeft met pituitrine niets te maken te hebben.

Ik heb sedert meer dan 10 jaren het pituitrine in honderden gevallen met zeer veel genoegen en zonder nadeel voor moeder of kind gebruikt en zou het jammer vinden, wanneer door het in een oogenblik van balloorigheid neergeschreven afkeurend oordeel een dergelijk heilzaam praeparaat in miscrediet gebracht zou worden.

Amsterdam, 1 Februari 1921.

W. A. P. F. L. J. MENDELS.

DE BEPALING VAN DEN WEERSTAND DER ROODE BLOEDLICHAAMPJES.

De deskundige opmerkingen van HANNEMA in het nummer van 29 Januari 1921 nopen mij tot een kort antwoord.

Ik heb volstrekt niet willen beweren, dat de bepaling der totale haemolyse niet van belang zou zijn, al schat ik haar waarde niet steeds even hoog; tallooze malen heb ik die ook bepaald, maar het voorloopig opgegeven, omdat het bepalen der beginhaemolyse al moeilijkheden genoeg geeft. Bij mijn oriënteerende proeven vond ik, naar ik meende, zeer belangwekkende afwijkingen bij verschillende zieken, maar later bij de contrôle met gezonde personen vond ik die afwijkingen ook, zoodat mijn zoogenaamde vondsten niets bewezen. Ik heb mij toen opzettelijk beperkt tot de beginhaemolyse en slechts dan van een afwijking gesproken, als het bloed van een gezonde een ander resultaat gaf.

Voor de prognose bij de verschillende anaemieën heeft men behalve in de wisselingen der haemolyse, toch nog ook eene belangrijke aanwijzing in de toename of afneming van het aantal der roode bloedlichaampjes c.q. van hun volumen. Daarover zullen wij het wel eens zijn.

Dat een volledige bepaling der haemolyse van het bloed, als men die *goed* kan doen, gewenscht is, ben ik volkomen met HANNEMA eens.

Amsterdam, 31 Januari 1921.

N. P. VAN SPANJE.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz..

Openbare gezondheidsdienst te Curaçao.

In het *Koloniaal Verslag* 1920 vindt men omtrent den gezondheidsdienst van Curaçao o. a. het volgende vermeld:

In Augustus 1919 werd de verordening omtrent de bestrijding van besmettelijke ziekten door den Kolonialen Raad met eenige wijzigingen aangenomen. De gouverneur kon zich echter niet met die wijzigingen vereenigen, waarom de vaststelling der verordening nog in beraad werd gehouden. In Augustus 1919 is de directeur van den openbaren gezondheidsdienst, dr. N. WATERMAN, aan wien vervolgens op zijn verzoek eervol ontslag werd verleend, met verlof naar Nêderland vertrokken